

LUTSIFERI LOPP.

WALTER KLOPPFERTI ROMAN.

27

Gussy märkas kohe, milles asi, ning naeratas pärast pikki nõdralaid eesakordsest sõdamest. See oli õnnelik aeg sõbralik naeratus, millega ta ütles kile Klausile ja ütles: „Soovin õnne, sugulane!“

See vastas innukalt: „Ma ei taha, et sul oleks vile kuju nagu inimest. Tähtsimeks... jah, sa tead ju. Aga ma võin tõendada, et mõlemad tõeõnne on tõelised lapsed. Sa õpid tundma neid. Mariat ei või panna vastutama tolle dr. Luxi eest. See võib teistegi elu elada, näiteks Anneli.“

„Kui imelik, Klaus! Nüüd sa oled haigekassatähta. Ja kõik meie pärast. Millega me suudame laenu anda kord. Oleme tüga-nud sa seiklusrikkasse ohtlikku romani. Mõnuga on tore ja tark inimene sa oled! Peeter poleks sellega küll saanud hakkama!“ imestas poor naine tõsiselt.

Gussy küsis ei hõlpsad just mõnda Klausit kõrvust. Ta ütles naerdes: „Ära laske mu Peetrit. Tema on juba teinud head omadused“. Tal õnnestus võita näiteks sinu ning teinud vitsalini. See on ka midagi.“

Nüüd nad naersid mõlemad.

„Jumal, kui kergemeelne ma olen, Klaus! Ma naljatan sinu, ja vaele Peeter — — — milline naerujutt on õieti tema vabastamisest! Sul on ju kindlasti mõni plaan!“

„Utle parem, et oled. See seisab selles, et lootein kuubla saare asukona inimest. Kuid see on nüüd nurjunud, sest lina ei tea sest üldse midagi. On järele jäänud vaid dr. Lux. Kuid see mees pole veel küps nabi-udeks. Oleks mul teada saare geograafiline asukoht, saaksime Peetrit suuti kätte, kas kavalusega või sinu valituse abil. Aga ma ei tahaks sõbrata ette. Lõpuks, kus Peetrit seiskakord pole nii halb. Teadmine, et töötan ta vabastamiseks, kergendab raske meeleolu. Täheksin korralda enne sõbrad arjad. Ma ei kahle, et saaksin teada saare asukoha vägivallaga Luxilt. See mees võib mulle suure argpüksina. Kuid sinu hõlpsaks kilest too kurikudus nimega Lux. Tema on okeis kanta. Seepärast tuleks oodata veel pisut.“

„Oled pagana mõistlik eit, Gussy. Ei ma ka ise ei tulnud sellele ideele!“

Gussy näis atumist noori. „Tõtt öeldes, Klaus, see ootamine ei meeldi mulle sugugi.“ ütles ta lõpuks. „Kes teab, mis võib juhtuda Peetriga vahelpeal. See Devil saab hakkama kõigiga — — — Ta vaatas Klausile. „Mui tui hea idee. Nii see kõlab kuskile, on sinu otsustada. Mida sa arvad, kas ei saaks käsutada Peetrit sinu tolle raadiosaatja läbi, millest kõneleisid. Ütleks, näiteks, et mr. Devil käib! Neli on ju saareid alveepaati ja lennuk.“

Klaus kargas valmistuses püsti.

„See on vast mõte, suurepärane mõte! Oled pagana mõistlik eit, Gussy. Muidugi läheks see plaan. Katsume. Et ma ka ise ei tulnud sellele ideele!“

Gussy oli õnnelik. „Vanta, Klaus, muu on nii hea meel, et tohin ligutada väikest sõbrameest Peetrit vabastamiseks. Sa ära kade-ta mõel seepärast.“

„Ei mõtle, armas vennake! Ei mõt-

leht. Rõõmustas ainult, et selles lüüsa peakeses tekitab niisuguseid tarvitataid lüüsi. Aga alla paama ruttama. Ei mõnda muudigi palju aega, kus võta tuleb aravõtta ja meile võid saada haise sinna. Kuid Peeter on siis muudigi teel. Tamaga ei võid juhtuda midagi. Devil ja Luxi ma pean arutama praegil olu, muud midagi ei ole. Mehed lipeavad käest."

"Kuid Angel? Mida sa mõtled Angel'ist?" küsis Gussy mõhkult.

"Ma ei suuda kujutleda, et tol mehel tagapool võimaga. Tead, Angel elab New-Yorkis juba terve igavik. Kõik lapsed tunnevad teda . . . ei see ei võid olla, armas Gussy." Klausile meelestus steen professori ja Henderson'i vahel. Kuid, jumal hoidku, lõppude-lõpuks on ju ka Angel ilmnen. Kõik on eaklikud. Kes tead, mis pühjused tal olid. Võib-olla Henderson oli teda solvanud kord väga rängasti või teinud õlekõhku, paljagi . . .

"Aga mõda jumalaga, Gussy. Tuli on talmas, kell — juba õhetatükime peal. Külastan sind hiljaa kui võim. Ära aga eksi City. Ja kui — siis küsi julgelti lähemalt komasabidit. Need on õhtimenid, Gussy! Tõelised õhtimenid! Ära peaks sugugi! Mõda head õed, armas sugulane!"

XV.

Järgmisel hommikul lõhkas see enne kõnetundil kaegi boy ulatas telegrammi professorile. Angel ütles kähku pilgu üle paberil ning pöördus siis taasena Klausile poole: "Rumal lugu, kuid pole teha midagi. Dr. Lux telegrafeerib Trentonist, et ta saabub New-Yorki alles lõunal kell kakskümmet kolmekümmeand minutit. Peame ajama läbi veel temata."

Klaus mõistis väga hästi Angel'i pettumust; see talvatud käel segas, mille tõttu halgates vastuvõtmise venis. Ainult viibunud Glemaneti aetata, kes lugus soovid Angel'i silmist, edemas ise jõudvast. Klaus ütles Jeffi mantlilase ja pidit, nagu alati, hoidma käise laiali, et Angel'i parem käel läheks kergemini sisse.

Professor käkkis vahupeal:

"Minge õige korraks minu korterisse, Bender, ja tooge seal Eileen Carson'i aktid. Ma pole veel lugenud neid lõppu. Kui te ei leia neid kirjutaslaual, otsige raamatukogust. Seal olevad lühikud kõik mu aktid. Unustasin nad ennasti kaasa võtta. Kuid enne saate mulle alla veel assistent Priestley?"

Angelil nägu oli kui alati heaolu ning hakkas ise. Tõttosid ei mõistetud kujutleda-gi vana professorit. Klaus ise juba kahtlema: kas ta oli eakneid alla? Kuid haitis mõtte kähku kõrvale: Lollus, ma pole ju baby. Tean ometi, mida näen. Tommy Angel'il nägu oli ette juba võidõrõõmus ilme, kui ta kibutas toast vaese Henderson'i.

Klaus kummardus.

"Saab tehtud, härra professori!" Sils ta hakkas vastuvõtmistele. Korridor oli jällegi täis kihlitud inimestest. Klaus andis assistent Priestley'le üle käsu. Noor arst pidi asendama veel kord doktor Lux'i. Sealst Sander ruttas üle hoovi härraste-majja.

Põlunud esimese kord, kus Klausil üht niisugune lefi poolt antud Glemanne. Seepärast ta läks etse professori elutuppa. Vestiböölis ta kohtas miss Walker'i lõhke-kasse nägemisega ja raske kuulmisega vanadusest dandit, kes kaadis kuld lõugumid. Oli raske mõtata, milleks Angel palganud endale just niisuguse majatähtajanna, kelle-ga võis kõnelda vaid mõistates. Neide miss Walker omas heaõndamliku ning lais-matu iseloomu. Kui Klaus oli paandanud oma Glemanne kuuldeteroos, arutas miss: "Tunnete ise professori tuba, mr. Bender, ma ei tervitsagi tulla ühes, mis?"

"Muidugi mitte," rõõmustas Sander.

Kuna majadama kabis teisel korral, Klaus läks elutuppa. See oli rikkalikult, kuid piiratud vanamoeleiselt seadeldud ruum, mis lebas alumisel korral ning õhtast professor Angel'i magamistoa kõrval. Carson'i aktid olid raamatukogus. Klaus vaatas toas ringi. Seal põlunud mõrgrata midagi erilist. Magamistoa üks seais puukil. Klaus kuulatas hooliga, kas kõik on vaikne. Ihtenas siis kikkivarbul uksele ning lükkas selle laemale. Ta vaatas suurde heledasse ruumi, mille üks sein pörkas kõlgehitatud laboratooriumile. Mõõkolid olid peamiselt punakaspruunid pallisendri-puust. Pesulena plate — lakshvärviõstest marmoriist. Sisseastus oli rikkalik, kuid mitte silmatorkavalt uhke. Aga milleks seisab ühes toas kaks rüdekapit? Angel oli ju vana härra ega mitte mõni dandy, kes vajab toatäid õlkkont. Lisaks see kapp ei sobinud sugugi toa garnituurile. See oli väga suur, mahutata anda alla peaaegu poole seinalaatuse. Mis seais laboratooriumi vaatas ning alla palju uuemana. Sellele oli püütud anda küll teiste mõõblite stiil, kuid katse oli nurjunud.

Sander huvitus sellest kapist. Miks? Ta ei mõistnud anda endale isegi õiget aru. Võib olla ainult seepärast, et selle ehitus-villa tuletas meelde Luxi kappi. Sander oli paari sammuga mõrgrata ees.

"Kas riided?" Ta vaatas loksle. kuid see ei avanenud. Mispärast loksutatakse alla tavatist riidekapit? See näis piiratud kahtlaena. Tõttõks — Angel'i pits oli olnest peale — pärast kõnelust Hendersoniga — omandanud teise varjundi. Klaus ei tahtnud küll tunnustada seda mõistuse poolest, kuid mingi eesmine tunne ei andnud rahu. Kuidas võis kogu ilmas luguspeetud vask maksta kätte nii jumal kumbel oma kassatõdalajale?

Klaus tõmbas traadituki taskust ning keeras selle kuldasa tarvile. Oiles kuulidast veel mõni hetk, ta aas kontseks kapi sisse kottide. Et kuulidast viin muretsuti, kui üks oli lahti.

Klaus arvas, et saab rabaduse. Nagu välgunoolist tabatud ta oli põrganud tagasi.

Kapp sisaldas nimelt kaks jagu, millest parem peitis endas samasuguse raadiosaatja, nagu ülemarsti kapp; vasak pool oli tühi. Selle asemel leidus aga tagumises seinas väike uks, mis võis olla vaid selleks otstarbeks, et ühendada magamistuba laboratooriumiga. See üks oli lukus. Klaus oli põlnud seega jännata sellega pikemaalt. Ta lükkas kähku kapiukse kinni ja keeras selle lukku. Oli ülim aeg minna kiitaks. Aitas alul ka sellest avastamisest. Muidugi oli ka see aparaat seatud lainepikkusele 2210.

Sander hiilis ukse poole. Teel ta pihk lihtsast pesulauda. Mingil seletamatul põhjusel tal meeleatusid karneooli mansettinööbid. „Kas professor ei hoiu nad siin?“ Käis mõte läbi pea. „Vist!“ Et Angel ei kandnud neid, selles oli ta veendunud viimaseil päevil.

Mõeldud — tehtud! Juba haigutas üks luugas: kaelsidemed, kindad, muud midagi. Teises olid karbid kraedega. Väga palju teisi sidemeid, villaseid asju, marmarist, . . . lõpuks ühe kristalline toos. Sander tõstis kaane. Nööbid mansettidele ning kraedele, ja seal . . . ah-hah, midagi puuast, plaatinasse koidetud karneool, mida ümbritsevad himalaised prillid. Tagumisele küljele oli graveeritud: Quito, 12. 12. 12. Kuid — alustis üks nööp. Kus oli teine?

Värisevõlli sõrmil Klaus soris kõlga karpidest. Asjata. Ta võttis punase kivi näppude vahel ja vaatas. Plaatinavõru oli veidi kutsunud, just kui teisel nööbil, seile ta kinnund nädalateviini rahustaks. Kas tohib järeldada —? Kas see peaks olema selle nööbi „paar,“ mille Klaus leidnud Luugaos müüripära vahelt? Akki ohtlik seltskond ajas vere põhu. Lõpp! Klaua viakas kahetundes punase kivi tagasi toos, lükkas taaski kinni, rattas alutappa, võttis Elisea Carsoni aktid kaanla ja jooksis üle hoovi kiitaks.

Teel Klaus heitis poorasemuid mõtteid. Juba jälle ta nägi end uue mõistatuse ees, mis pööries karusellina ta ümber. „Süda läheb lülaks,“ kirus ta.

Teine radioaparaat ning kappi peidetud salanuks olid muidugi kaaluvad põhjused Tommy Angel'i kahtlustamiseks. Teisest küljest oli arusaamatu, miks too õientimen, kolme diktoori andokandik, kuulsa professor ning kogu inimkonna jumaldatud arst, hilategi rauk hübedaste juustaga, oli langenud oma viimaseil elupäevil toimarnita ki-

da. See ei vastanud lihtsalt mingile loogikale.

Aga kuidas on võimalik, et Angel omad vaid ühe mansettinööbi? Nende asjade himalause tõttu ei võid oletada, et üks nööp lebab lakkas, teine eltega, kus. Vana härra pole ometi nii lohakas. Aga kui tal on praegu vaid üks nööp, kus on alla teine? Kadunud? Samuti nagu mr. Devilli, kes jättis oma nööbi võõrastemaja müüripinkku?

Ja lõpuks: kus oli too mr. Devilli? Laboratooriumis? Pööringul? Või kuketi parakid? Kas ta oli Gidase veel siin? Või ju loota, et pigemini älmata.

Korraga õige pöörame mõis läbitas Sanderi pea. Ah, rumalus! Nõttes ta end järgmisel hetkel. Tõepoolest, ma pole enam selge aruga! Näen tont, mõelen loolust. — Ta vihasust enda peale. Kuidas võis Angel . . . Rumalus, see on ju fakt, et ma nägin oma älmadega tol korral Luri ja Angel'i ning kolm minutit hiljem Devilli. Siin on ikka tegemist kolme isikuga.

Klaus vangutas pead. Võib-olla toob too der tõesti kaane. Nööbid mansettidele ning üks riidetekapi mõistatusele igastatud lahenduse —? Muidugi oli see oletus, mis peab saama kontrollitud. Kui asi nii, et jätka üks tema isikut, siis on tarvis abi- lisi, kohalikku politseid. Siis tekib ohtkord, kus üks seige pea ei suuda teha midagi, vaid kus on vaja bulk turevaid rusikaid.

Klaus näis jõundud tõepoolest mõisguse- uks riidetekapi mõistatusele igastatud la- le punktile. Ta vajus palju küsi, et viasta võrgu üle terve kahtlase maa-ala, nõnda et ei saa välja liisata ühagi ahvanta. Aga enne tuleb vabastada Peeteri! Ja nimelt Gusey hiligava idee järele.

Klaus seisis Angel'i ees ja ulatas nõutud akti.

„Võttis aga tükk aega!“ ütles professor halvakepsanevalt.

Klaus valmistis mingi vabaduse.

Vastuvõtmise keetis. Kuna Klaua ütlis automaatseid kohustused, ta kaalus tnau- kalt, kuidas Peeteri asi tasaks end sead- kõige paremini. „Peaa lahendamise selle Gleande veel enne Luri tagasiõudumist Trentonist, see tähendab — kõnetunni kestel, otsustas ta. „Angel'i ei tohi olla võimalust kuniarada kinaat oma eperoodil. Seet kiindlasi on ka tema, nagu minul, mingi alarmiseadetus, mis teatab, kui 2210 lainel kõnelatakse.“ Siis põlnud aga palju sega. Kelli oli juba õhetekahanne peal.

Usutaval ettekäändel Sander lahkus vastuvõtmisest ning rattas treppi mõnda dies ülemarsti korteri. Keegi noor tüdruk kaasis parajasti lihi koridoris. Sigadus! Sander seadis tüdruku mingi kähku nööbi, Siis ta aas kähku Luri korterikaks. (Siseneb.)

Murede arstimine kaugustega.

Frank Crane.

Kui mind püüavad igaugused arsiplahvatusmured, inimused või asjad, kõõgitudruk, naahrid, lapse, politika või midagi muud, mis sulle püüdnud inimestele paistab tähtsana, siis külastan meeldi minu vana sõpra, astronoomi, ja loobin temaga.

Ta ravib mind oma distantsidega.

Kui ta hakkab kõnelema oma päikeselst ja tähtedest ja teistest taeva asjadest, siis heidan ma endast mu väikesed mured, nagu heidetakse endast rüüed, kui tehakse hüpe ookeani.

Kiljuti ma ütlesin mu sõbrale, et ma ei armasta kõndida ega reistada, olgu siis, kui ma teen sõda kindla eesmärgiga. Ütle sin talle, et ma ei lähe meeloidi välja, kui mul pole kindlat sihti.

Mu sõber naeratas ja ütles: „Mu armas, keegi ei tea, kuhu ta läheb. Kus me oleme siis kõik? Kus on siis see maakeral? Ja kuhu ta läheb? Paar inimest arvavad, et rändame sinise päikese poole, mille nimi on Vega, aga mitte ükski meist elavast surelikust ei viibi päraltöödumise juures, sest parimal juhul me jõuame sinna alles neljateistkümnne miljonil aasta pärast.“

„Millise kiirusega me reistame siis?“

„Oh, umbes 90 kilomeetrit tunni. Aga see pole taevamel, maanteel kuigi tähelepandav kiirus! Meie autojaht vaid kobab neglaselt edasi.“

„Kardab ta ehk õnnetust?“

„Väga võimalik, sest kõik hinnates tähed — ja neid on kaks või kolmsada miljonit — lendavad edasi ja kõigil on väga kiire!“

„Ja ükski meist ei tea, kuhu läheb sõit? Ja igatksa meist võib öelda: me ei tea, kuhu läheb reik, aga me oleme omal teel!“

„Seep see on! Ei, muide, kõnelema kiirusest, siis on seal paar taevapolsat, kes sellega saavad toime toredasti. Seal on näiteks täht 1890 Grovbridge, mis len-

dab edasi 241 kilomeetrit sekundis, ja seal on too väike Lalandi poolt leitud täht, mis vabneb läbi ilmaruumi rohkem kui 881 kilomeetrit sekundikiirusega, ja siis on seal veel Andromeeda ümard, mis teevad sekundis 225 kilomeetrit ja lõpuks Arkturn, kes 415 kilomeetrit sekundikiirusega jätab kõik oma taha. Ja väle Arkturn ei vaja rohkem kui kaks miljonit aastat, et lähistada meile tuntud ilmaruumi.“

„Mis te ütlete?“

„Ma tundsin juba nagu põlgust selle naise kahe miljonil aasta kohta.“

„Jah, need kiirtähed“, kõneles mu sõber edasi, „ei kuulu kahtlematult enam meie ilmaruumi. See näib juba asuvat väljapool nende teed.“

„Noh, tahan loota, et nad on valvel! Siis on olemas veel nii tõlde teisel ilmaruumi!“ hüüsin.

„Väga võimalik! Need on meie omast lahtetatud mõttematute kaugustega ja pole meie ilmaruumiga ühendatud eestiga, mis suudaks kanda meieni valgust! Sellepärast ei näe inimese vist neid tähi! Aga kui nad on olemas, siis liiguvad kolmsada miljonit aastat, mis moodustavad meie ilmaruumi ühe punkti poole, mis asub ühes teises ilmaruumis!“

Kui ma läksin koju ja mu naine palus talle seletada, milks kõõgitudruk ikka lahti jätab jättisenda kaane, siis ma vastasin:

„Naine, see on müsteerium! Aga see ei või mind nüüd ärritada. Mina mõtlen praegu ettekujutustele ja ideedele, mis näitavad, kui väike on veel inimeste teaduse vara ja kui segane ja püüdnud ta on ilmaruumi hirmaste mõistatuste ees.“

„Jus“, ütles minu naine, „aga meil pole jättist, ja mis tahad sa teha! Ootame lõunaks küllalt!“

„Neljateistkümnne miljonil aasta pärast on see juba ükskõik, kas jättisega või jättiseta“, vastasin mina.

Ja teekord jäi ylmase sõna mulle.

Dshungli saladus.

Emilia Selgast roman

11

Samal hetel jalebustit pomin tekkis ülaist beade kolat. Suur taljuminalek murtus laeti ning tultus mürjuber maha. Rühile oeg pöörat jeda ingem meesjaga jätetis alla.

"Oleme päästetud!" hüüdis krammamuri.

"Tremel-Rait!", lojistas tüdrukt, kes ärganud kullunat löeti.

Jahkoleme ruttas tema juurde.

"Kõiks ja joonud?" küsis ta.

"Ei lämbun. Mis hüüas soojus tee on?" Tremel-Rait, anna muile jään oest!"

Nõutubestit tõstis tüdrukt oma nogaemete künke ja hüüas ta meesjaga juurde, kus jõi mabarat ja tüger laute söömataks.

Ta pani mõlemad laed maaemajil, täitis lei müli teltimise sõnujate meega ja pani kalle üla kuulele.

"Joo, üha, sin on mett loigile."

Nõutubestit ambis sõdurute paar tehta juua, jõe ta lastutas ta oma juua.

Kõik tüger hallas tulebasi ürijema, lastus maha ja meelis mõbelelt läppedega. Krammamuri lootilis rõnudes Tarma juurde, kuid langetas ta tõttu, jähkole (sini) ning tüdrukt üles tramp. Herime mehe tüüts kuulele.

"Juhad!" logetis ta pool lämbumalt.

"Krammamuri!" langes Tremel-Rait. "Suur üha! — Üha! — Co, mu üha!"

Tüdrukt pühkas hini, naga krammamuri ja tüger, tõstis löeb, tarjus panna neid mialatate laela ümber, amas juu rõõmule, tulges jalmad ning tujuus mekadmõtuleks kellele.

"Üha! — Üha! — Üha!"

Ees oli Tremel-Raiti armne tarje. Kall kalle muretsis ilme ees. Hääin läbiannas teha. Ta muutus, ajas end ferraals meel sirgu, kuid lampes jõe naga walgu tabatub teaga hõõgumale hülle.

Pöörasjaga kamei hetel teopostmüües loetis krammas tara. Galt indialatit jõeasit alla ning meikus kamaajate poole.

Teine aja.

Tremel-Raiti müli.

1. peatükk.

Rapten Rappherjon.

Oli laupäevane angestööd, ühelne troopistab. Oht oli leige ja tabatub krammin, muiejemba ning nogaempe muquakt läbema. Ülailei ge lumeminime tomesd lugematute koramane tah, tebeqa, mis malgustatib kantsatitit, kugajaga, mille lei hõbedane pool läbis Gangei kella sejutat laulmoad.

Krammapurme indialatit üle jõe ja puhtatib ferd ühel, ferd teisel talbal lootupoolemide, hamaemide ning kamaemide marjag, mis paimbustit gubajilijelt üle me.

Kõikjal meelides pühast kolabustit meelitus keda kantses negaonit wamb tege tumekapang, mis lojistes läbi paube, lootatiste kulum meil tealebe ning marabate kantsamime, kes wõibid waju jõealad.

Kuigi rumb kuline ning tolle üle marjubes peitub tühat ohtu, lebas tege karmene juure mamarindi jakei.

Ta wõis olla umbes kolmetümnamise oadkane ja tumbis tallega ning hõbedaga rühkistatit wõttub kantsemefasentit mumbest. Ta oli suure talloaga, ingem, prunni näopõimega, kuid mitte nii tumehaga, kui indialatit. Teras mõis tumbatimele hetel entropole, kes elamus palja wõuudil juua teopostmüües all.

Tolle mehe adga oli mall, lämbritetud pärs, muretsis hõbedaga. Oemertita oli kamaemba kuit sügamaid wote. Kuuriste antuamaisje jalmite tekkis mõhet üheguakt lära.

Tumbeuati oli ligutunud ead. Tüdrukt oimale mabem-moel pea ja wootas jõe launas. Jõgaford pöörat teha ta tege tarjita kigunale.

Kõel tundi oli juua mõdunud, kui eemalt tekkis paat. Rapten kamaas hõbedaga ning peitumistiga kamaembaas panna püki, tarjus teale ja kamaus alla talale, hoibes tünni kamaemba juurtele, mis mabubane lootilis paiguti meapannil. Hõõgapol oli ärganud meik tähe, mis lähenes tarm-ferraal. Selle amba loetis wot, mida määs eprafumane kuit eadud.

"Seal nob on", wotijest meik.

Ta tõstis wema üle pea ja tulistas. Pöörat paat. Sellele wootas loetat.

"Kall läheb jõe!" tekkis Rapten. Tüdrukt teetord tumbat midagi.

Wotus krammas wõetud ta ilmek. Kuid kes määbus jõe mialgustituel.

Kõel meeltes teel ferd muretsis tähet. Galt läis kamaemba ning kamaemba ja kamaemba lõpale paat marmib, mis lirtsus kamaemba tüne eetu löögil. Pöörat oli kure meil kellele teemastatib meik.

Kõlmas minuti püakit jõeasit paat, mida eadustatib tünt indialatit ning tüdrukt kantsemefasentit teerant, keda mainitud talale. Teel paat tugemat eadustatib ja lootit jõeasit kigunat pööras tehe.

Krammin hõõpud talale ja teermitas kamaemba kellest.

"Tüger paat wõiteste lähe," kütis Rapten indialatitelle.

"Kall on mingi suure mafa, kanten Rottberron, mida pühase meesjaga minu ekt" kütis kerrant. "Wõis se ei jutuma muile löid? Kall teadim alla teile kis kellestam."

"Seate teadma löit," meelitas Rappherjon, ju mehe tugemadeti oma kamaemba küt.

Rapten teadis, eadu paat jama ja küt

Siis jälle keerjastis kinnale. Üks pöör meesed äle päitejelt põlenud põle.

„Ees oli aastal 1853,“ algas täpten, lumbides end wärsli pöwale. „Ma näeme oit turnud aastase eest lootekõbe ning oit jäänud muile tühse, oit kula kui coõõle, mustade juustega, juuste majakele kinnale, mis jätasid kui seemend. Kõlalea meel, kuis ja jõeõle pargi eesjälilist teil ning pööble kihilist; wõlalea meel, kuis ja tühse õhust tume tawarime eesjälilist ning kaulis laule taugeit õhutamist. Oo, kui kinnelid ma olin tol ajal! Ede, mu aasme õhul!“

Õhustab lumbustest mehe hääle. Kõlalea emmaste täpten petus nää tase majete ja õhustab kaulis nää wuustumist kui lap.

„Uul hommikul,“ lartas täpten Wacperion, „oit tume Põhjala laubumist. Tugid wõit tugitajad, wõit lumbid nää minemist, oit minemist laubumist nää tase ja pööblekõbe, ei nende jumalanna majad lebagi tühsest oma tempest. Leabumise oit, kuis tume majad ta min. Kõlalea meel kame õhust kula tawarime ää tume ja majalaba Wõlalea lumbid tugumise majake tase, oit wuustumist, ei jama ei kinnelid tugid kula. Kõlalea pööble tugeit — ma ei wõlalea oma kinnel — ää tase kula laubumist tawarime tawarime tawarime.“

„Kõlalea hääle õhustab kinnale. „Ja kuis wuustumist tase?“

„Ma ei jäänud nää kula kinnel.“

„Kõlalea meel on pööblekõbe ja meel pööblekõbe tase!“

„Nende tawarime on minemist, õhustab. Kõlalea on pööblekõbe tase kula kinnale, kinnelid kinnelid, kinnelid kinnelid. Kõlalea meel, kuis tume majad kinnale kinnale, kinnelid kinnelid, kinnelid kinnelid. Kõlalea meel, kuis tume majad kinnale kinnale, kinnelid kinnelid, kinnelid kinnelid. Kõlalea meel, kuis tume majad kinnale kinnale, kinnelid kinnelid, kinnelid kinnelid.“

„Kõlalea meel, kuis tume majad kinnale kinnale, kinnelid kinnelid, kinnelid kinnelid.“

„Kõlalea meel, kuis tume majad kinnale kinnale, kinnelid kinnelid, kinnelid kinnelid.“

„Kõlalea meel, kuis tume majad kinnale kinnale, kinnelid kinnelid, kinnelid kinnelid.“

„Kõlalea meel, kuis tume majad kinnale kinnale, kinnelid kinnelid, kinnelid kinnelid.“

„Kõlalea meel, kuis tume majad kinnale kinnale, kinnelid kinnelid, kinnelid kinnelid.“

„Kõlalea meel, kuis tume majad kinnale kinnale, kinnelid kinnelid, kinnelid kinnelid.“

„Kõlalea meel, kuis tume majad kinnale kinnale, kinnelid kinnelid, kinnelid kinnelid.“

„Kõlalea meel, kuis tume majad kinnale kinnale, kinnelid kinnelid, kinnelid kinnelid.“

„Kõlalea meel, kuis tume majad kinnale kinnale, kinnelid kinnelid, kinnelid kinnelid.“

„Kõlalea meel, kuis tume majad kinnale kinnale, kinnelid kinnelid, kinnelid kinnelid.“

„Kõlalea meel, kuis tume majad kinnale kinnale, kinnelid kinnelid, kinnelid kinnelid.“

„Kõlalea meel, kuis tume majad kinnale kinnale, kinnelid kinnelid, kinnelid kinnelid.“

„Kõlalea meel, kuis tume majad kinnale kinnale, kinnelid kinnelid, kinnelid kinnelid.“

„Kõlalea meel, kuis tume majad kinnale kinnale, kinnelid kinnelid, kinnelid kinnelid.“

„Kõlalea meel, kuis tume majad kinnale kinnale, kinnelid kinnelid, kinnelid kinnelid.“

„Kõlalea meel, kuis tume majad kinnale kinnale, kinnelid kinnelid, kinnelid kinnelid.“

„Kõlalea meel, kuis tume majad kinnale kinnale, kinnelid kinnelid, kinnelid kinnelid.“

„Kõlalea meel, kuis tume majad kinnale kinnale, kinnelid kinnelid, kinnelid kinnelid.“

„Kõlalea meel, kuis tume majad kinnale kinnale, kinnelid kinnelid, kinnelid kinnelid.“

„Kõlalea meel, kuis tume majad kinnale kinnale, kinnelid kinnelid, kinnelid kinnelid.“

„Kõlalea meel, kuis tume majad kinnale kinnale, kinnelid kinnelid, kinnelid kinnelid.“

„Kõlalea meel, kuis tume majad kinnale kinnale, kinnelid kinnelid, kinnelid kinnelid.“

„Kõlalea meel, kuis tume majad kinnale kinnale, kinnelid kinnelid, kinnelid kinnelid.“

„Kõlalea meel, kuis tume majad kinnale kinnale, kinnelid kinnelid, kinnelid kinnelid.“

„Kõlalea meel, kuis tume majad kinnale kinnale, kinnelid kinnelid, kinnelid kinnelid.“

„Kõlalea meel, kuis tume majad kinnale kinnale, kinnelid kinnelid, kinnelid kinnelid.“

„Kõlalea meel, kuis tume majad kinnale kinnale, kinnelid kinnelid, kinnelid kinnelid.“

„Kõlalea meel, kuis tume majad kinnale kinnale, kinnelid kinnelid, kinnelid kinnelid.“

„Kõlalea meel, kuis tume majad kinnale kinnale, kinnelid kinnelid, kinnelid kinnelid.“

„Kõlalea meel, kuis tume majad kinnale kinnale, kinnelid kinnelid, kinnelid kinnelid.“

„Kõlalea meel, kuis tume majad kinnale kinnale, kinnelid kinnelid, kinnelid kinnelid.“

Naerew maailm.

Rirjanbusefööber.

Koosmatuspüües: „Mõelgeid luuletusi joo-
mitte, armuline pruut!”

Doon: „Oh, see on muide ülestist, tul ainult
kõne mõne oleks loostaleks ma jalgongi teina-
paberitega.”

Juugustat.

„Enne kui ma käisin, sõin ma teisi, veefti,
kõs tahate jooa mu nefeist? Elen walmis teie
eest läbi minema tufest ja waeft!”

Doon: „Barem minge läbi aia ja sõitige
pajaga.”

Kummaline.

Ümar: „See on Heidalist, elasti kui ma toikan,
ei ja ootustustid minu pooli waltitab mehega,
on kad roostetöödustist, ja kui mina ei toika,
ei ja teostatode waeftle lõpustid, siis ei mõne ja
arime fustida.”

Edwar: „Ja kui me mõlemad olemes ühes
rõuft, siis ei toika mees.”

Müria.

„Mis see on — nagu sõnumüria teist lea-
fimeist?”

„Oh müdagi, ainult see ja ema peenab
mõu, fugu minna jurekema.”

Isame ei tea.

„Rebendage, härra joonakilem, kas see
on teie nefeine rong?”

„Ei tea. Siie nimetame teie peafööbuse-
wampjat!”

Mõistatused.

Wäike Warti: „Kas emaga konfektifööstis,
Daukanna fustab orfoetri jefiis eantat. Pa-
p-fimeistter birnbeestib mõga eiaumeft, waeft
emagifist iligutufi tefitilepiga la-fimefta juu-
nast.”

Wti: Wäike Warti: „Ümm, mis see teipiga
mees jeda noist defitist?”

„Kas Wartieme, ta ei löö ju teie fuppiis
mine.”

Wäike peede Warti: Wäike meestamist: „Kas
kui ta ei löö, mis see mees siis mi himefti
terjub?”

Uudis.

„Olgutis mu noine fustas mih termes poof
fustis, Wana, ei oleks waeftle rõdfimeist!”

„Ideen? Fote wõimeist!”

„Wisti. Wana fustelein rimafööfimeist ja
noine waud fobus wafjubööfimeist jurek.”

Jäma waltituta.

„En see juna uus pererakton fapst?”

„Jah, jün en see fpuume fiofieri.”

„Oh, tead, mäh, ei ju jafab ta fift mõitu
mõtomah, mis fureg toob.”

„Perehonnaleht” — „RAHVVALEHE” MAAKSIKAS KANAKANNE. Ilmub 12al talispäeval,
nellapäeval ja laupäeval. Toimetuse-tallus: „Rahvaleht”. Tallinn. Pikk 54.
Telef. 14-32. Vastutav toimetaja O. Soosa, O.-ü. „Vaba Maa” kirjastus ja trükk.